

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea)

27 septembrie 2018*

„Protecția consumatorilor – Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1056 – Regulamentul de punere în aplicare privind prelungirea perioadei de aprobare a substanței active «glifosat» – Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 – Cerere de reexaminare internă – Articolul 2 alineatul (1) litera (g) și articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 – Măsură cu caracter individual – Convenția de la Aarhus”

În cauza T-12/17,

Mellifera e.V., Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung, cu sediul în Rosenfeld (Germania), reprezentată de A. Willand, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de G. Gattinara și de C. Hermes, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea Deciziei Ares(2016) 6306335 a Comisiei din 8 noiembrie 2016 care respinge cererea de reexaminare internă întemeiată pe articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO 2006, L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126), a Regulamentului de punere în aplicare (UE) 2016/1056 al Comisiei din 29 iunie 2016 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 în ceea ce privește prelungirea perioadei de aprobare a substanței active glifosat (JO 2016, L 173, p. 52),

TRIBUNALUL (Camera a cincea),

compus din domnii D. Gratsias, președinte, A. Dittrich și P. G. Xuereb (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 Reclamanta, Mellifera e.V, Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung, este o asociație fără scop lucrativ, înregistrată în Germania, care susține conservarea și promovarea albinelor.

Cu privire la aprobarea substanței active „glifosat” și la prelungirea perioadei de aprobare

- 2 Prin Directiva 2001/99/CE a Comisiei din 20 noiembrie 2001 de modificare a anexei I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare în scopul includerii glifosatului și metil tifensulfuronului ca substanțe active (JO 2001, L 304, p. 14, Ediție specială, 03/vol. 39, p. 254), substanța activă „glifosat” a fost inclusă în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar (JO 1991, L 230, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 10, p. 30) și a fost, așadar, aprobată în temeiul acestei din urmă directive, cu efect de la 1 iulie 2002.
- 3 Directiva 91/414 a fost abrogată, cu efect de la 14 iunie 2011, sub rezerva unor măsuri tranzitorii, prin Regulamentul (CE) nr. 1107/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 octombrie 2009 privind introducerea pe piață a produselor fitosanitare și de abrogare a Directivelor 79/117/CEE și 91/414/CEE ale Consiliului (JO 2009, L 309, p. 1).
- 4 Articolul 78 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1107/2009 prevedea adoptarea unui regulament cuprinzând o listă a substanțelor active incluse în anexa I la Directiva 91/414, aceste substanțe fiind considerate aprobate în conformitate cu Regulamentul nr. 1107/2009.
- 5 Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 540/2011 al Comisiei din 25 mai 2011 de punere în aplicare a Regulamentului nr. 1107/2009 în ceea ce privește lista substanțelor active autorizate (JO 2011, L 153, p. 1) a adoptat lista prevăzută la articolul 78 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1107/2009.
- 6 Glifosatul figura în această listă, având ca dată de expirare a perioadei de aprobare data de 31 decembrie 2015.
- 7 O cerere de reînnoire a acestei aprobări a fost formulată în termenele prevăzute.
- 8 Articolul 17 din Regulamentul nr. 1107/2009, intitulat „Prelungirea perioadei de aprobare pe durata procedurii”, prevede, după cum urmează, la primul paragraf:

„În cazul în care, din motive independente de voința solicitantului, este probabil ca aprobarea să expire înainte de a se lua o decizie cu privire la reînnoirea ei, în conformitate cu procedura de reglementare menționată la articolul 79 alineatul (3), se adoptă o decizie privind amânarea datei de expirare a perioadei de aprobare pentru respectivul solicitant, pentru o perioadă care să permită examinarea cererii.”

- 9 Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2015/1885 al Comisiei din 20 octombrie 2015 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare nr. 540/2011 în ceea ce privește prelungirea perioadelor de aprobare a substanțelor active [...] glifosat [...] (JO 2015, L 276, p. 48), care a fost adoptat în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, Comisia Europeană a prelungit perioada de aprobare a glifosatului până la 30 iunie 2016, pentru motivul că evaluarea substanței a fost întârziată din motive independente de voința solicitantului.

- 10 Cu ocazia discuțiilor purtate la 18 și la 19 mai 2016 în cadrul Comitetului permanent pentru plante, animale, produse alimentare și hrană pentru animale, un anumit număr de state membre au considerat că era oportun să solicite avizul Comitetului pentru evaluarea riscurilor din cadrul Agenției Europene pentru Produse Chimice (ECHA) cu privire la clasificarea armonizată în ceea ce privește carcinogenicitatea glifosatului înainte de luarea unei decizii cu privire la reînnoirea aprobării sale, întrucât un astfel de aviz putea fi relevant având în vedere criteriile prevăzute în Regulamentul nr. 1107/2009. Comisia a dat curs acestei sugestii.
- 11 Ținând seama de timpul necesar pentru examinarea dosarului privind clasificarea armonizată de către ECHA, Comisia a considerat că aprobarea în vigoare pentru glifosat urma să expire înainte ca o decizie să poată fi adoptată cu privire la reînnoirea sa. În consecință, ea a considerat necesar să prelungească aprobarea glifosatului.
- 12 Prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2016/1056 al Comisiei din 29 iunie 2016 de modificare a Regulamentului de punere în aplicare nr. 540/2011 în ceea ce privește prelungirea perioadei de aprobare a substanței active glifosat (JO 2016, L 173, p. 52), Comisia a prelungit, pentru a doua oară, perioada de aprobare a glifosatului în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, indicând noua sa dată de expirare, și anume „la șase luni de la data primirii de către [ea] a avizului emis de Comitetul pentru evaluarea riscurilor din cadrul ECHA sau data de 31 decembrie 2017, dacă această dată este anterioară datei primirii avizului”.

Cu privire la cererea de reexaminare internă

- 13 La 11 august 2016, reclamanta a introdus la Comisie o cerere de reexaminare internă a Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056, în aplicarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO 2006, L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126).
- 14 Prin Decizia Ares(2016) 6306335 din 8 noiembrie 2016 (denumită în continuare „decizia atacată”), Comisia a respins această cerere de reexaminare internă ca inadmisibilă pentru motivul că actul vizat de cererea respectivă nu ar fi constituit un act administrativ în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006, și anume o măsură cu caracter individual. În această privință, Comisia a explicat în special că dispozițiile Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 se aplică tuturor operatorilor care fabrică sau introduc pe piață produse fitosanitare care conțin glifosat.

Procedura și concluziile părților

- 15 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 ianuarie 2017, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 16 Memoriul în apărare a fost depus la grefa Tribunalului la 27 martie 2017.
- 17 Replica și duplica au fost depuse la grefa Tribunalului la 10 mai și, respectiv, la 26 iunie 2017.
- 18 Reclamanta solicită Tribunalului:
  - anularea deciziei atacate;

- obligarea Comisiei să adopte o nouă decizie pe fond cu privire la cererea sa de a se proceda la o reexaminare internă a Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056;
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 19 Comisia solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca nefondată, în ceea ce privește cererea de anulare, și ca vădit inadmisibilă, în ceea ce privește cererea de somație;
  - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.
- 20 La 29 august 2017, reclamanta a depus o cerere de judecare cu prioritate în temeiul articolului 67 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. Prin decizia din 6 septembrie 2017, președintele Camerei a cincea a Tribunalului a respins cererea de judecare cu prioritate.
- 21 Prin scrisoarea grefei Tribunalului din 19 decembrie 2017, Tribunalul a invitat părțile să se pronunțe cu privire la consecințele reînnoirii aprobării glifosatului pentru o perioadă de cinci ani, prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) 2017/2324 al Comisiei din 12 decembrie 2017 de reînnoire a aprobării substanței active glifosat în conformitate cu Regulamentul nr. 1107/2009 și de modificare a anexei la Regulamentul de punere în aplicare nr. 540/2011 (JO 2017, L 333, p. 10), asupra prezentei acțiuni și în special asupra interesului reclamantei de a exercita acțiunea.
- 22 Reclamanta și Comisia au depus răspunsurile lor la această întrebare la grefa Tribunalului la 17 ianuarie 2018.

În drept

- 23 În temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în lipsa unei cereri de organizare a unei ședințe de audiere prezentate de părți în termenul de trei săptămâni de la notificarea închiderii fazei scrise a procedurii, Tribunalul poate decide să se pronunțe asupra acțiunii fără parcurgerea fazei orale a procedurii. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit de înscrisurile aflate la dosarul cauzei și decide, în lipsa unei asemenea cereri, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii.

Cu privire la interesul de a exercita acțiunea

- 24 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care reclamantul are un interes să obțină anularea actului atacat (Hotărârea din 10 decembrie 2010, Ryanair/Comisia, T-494/08-T-500/08 și T-509/08, EU:T:2010:511, punctul 41, Ordonanța din 9 noiembrie 2011, ClientEarth și alții/Comisia, T-120/10, nepublicată, EU:T:2011:646, punctul 46, și Ordonanța din 30 aprilie 2015, EEB/Comisia, T-250/14, nepublicată, EU:T:2015:274, punctul 14).
- 25 În raport cu obiectul acțiunii, interesul reclamantului de a exercita acțiunea trebuie să existe la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității, și trebuie să existe în continuare până la momentul pronunțării hotărârii judecătorești, sub sancțiunea nepronunțării asupra fondului, ceea ce presupune ca acțiunea să fie susceptibilă, prin rezultatul său, să aducă un beneficiu părții care a formulat-o (Hotărârea din 10 decembrie 2010, Ryanair/Comisia, T-494/08-T-500/08 și T-509/08, EU:T:2010:511, punctele 42 și 43, Ordonanța din 9 noiembrie 2011, ClientEarth și alții/Comisia, T-120/10, nepublicată, EU:T:2011:646, punctele 47 și 49, și Ordonanța din 30 aprilie 2015, EEB/Comisia, T-250/14, nepublicată, EU:T:2015:274, punctele 15 și 17).

- 26 Comisia arată în răspunsul la întrebarea Tribunalului cu privire la acest aspect că intrarea în vigoare a Regulamentului de punere în aplicare 2017/2324 a lipsit-o pe reclamantă de interesul său de a exercita acțiunea în ceea ce privește cererea de anulare a deciziei atacate, cererea sa de somație fiind de la bun început vădit inadmisibilă. Potrivit Comisiei, o asemenea anulare nu ar mai putea procura vreun beneficiu reclamantei. Desigur, dacă Tribunalul ar anula decizia atacată, atunci Comisia ar trebui să se pronunțe din nou asupra cererii de reexaminare internă a Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 prezentate de reclamantă cu respectarea aprecierii juridice a Tribunalului. Or, reexaminarea internă a conținutului Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 nu ar mai putea procura vreun beneficiu reclamantei, dat fiind că acest regulament avea ca unic obiect prelungirea suficientă a perioadei de aprobare a glifosatului pentru a permite examinarea cererii de reînnoire a aprobării. Întrucât Regulamentul de punere în aplicare 2017/2324 a reînnoit între timp aprobarea glifosatului, pentru perioada cuprinsă între 16 decembrie 2017 și 15 decembrie 2022, reexaminarea internă a Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 ar fi rămas fără obiect.
- 27 În observațiile formulate ca răspuns la întrebarea Tribunalului, reclamanta susține că interesul său de a exercita acțiunea nu a dispărut. În această privință, ea arată că reexaminarea Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 ar fi în continuare posibilă. Ea susține în plus că faptul că actul în cauză continuă să existe și să producă un efect juridic nu ar fi o condiție prealabilă reexaminării în temeiul articolului 10 din Regulamentul nr. 1367/2006. În sfârșit, reclamanta menționează riscul ca nelegalitatea invocată în prezenta acțiune să se reproducă în viitor.
- 28 În această privință, trebuie amintit că din jurisprudență rezultă că un reclamant își păstrează interesul de a solicita anularea unui act al unei instituții a Uniunii Europene pentru a permite să se evite ca nelegalitatea de care se pretinde că este afectat să se repete în viitor. Un astfel de interes de a exercita acțiunea decurge din articolul 266 primul paragraf TFUE, în temeiul căruia instituția emitentă a actului anulat este obligată să ia măsurile impuse de executarea hotărârii Curții. Totuși, acest interes de a exercita acțiunea nu poate exista decât dacă pretinsa nelegalitate este susceptibilă să se repete în viitor, independent de împrejurările cauzei în care a fost introdusă acțiunea formulată de reclamant (Hotărârea din 7 iunie 2007, Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctele 50-52, și Hotărârea din 22 martie 2018, De Capitani/Parlamentul, T-540/15, EU:T:2018:167, punctul 32).
- 29 Aceasta este situația în prezenta cauză, întrucât nelegalitatea invocată de reclamantă se întemeiază pe o interpretare a articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din regulamentul menționat, pe care Comisia riscă foarte mult să o reitereze cu ocazia unei noi cereri de reexaminare internă a unui act administrativ în temeiul dreptului mediului.
- 30 În această privință, pe de o parte, trebuie arătat că reclamanta a indicat că, în conformitate cu obiectul său de activitate statutar și cu obiectivele sale, urma să introducă în viitor cereri de reexaminare internă dacă Comisia adopta decizii îndoielnice cu privire la aprobarea glifosatului sau a altor substanțe active. Astfel, reclamanta a anunțat, în răspunsul la întrebarea Tribunalului referitoare la consecințele reînnoirii aprobării glifosatului prin Regulamentul de punere în aplicare 2017/2324, că urma să solicite o reexaminare internă a acestui regulament cel târziu la 26 ianuarie 2018.
- 31 Pe de altă parte, din observațiile Comisiei reiese că aceasta din urmă consideră că un regulament de prelungire a aprobării unei substanțe active în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, la fel ca un regulament de aprobare inițială a unei asemenea substanțe în temeiul articolului 13 alineatul (2) din regulamentul menționat și la fel ca un regulament de reînnoire a aprobării în temeiul articolului 20 din același regulament, produce efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract și constituie, așadar, o măsură cu aplicabilitate generală, iar nu un act administrativ în sensul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din regulamentul menționat. Rezultă că este probabil ca Comisia să reitereze această interpretare cu ocazia unei cereri

de reexaminare internă privind un regulament de aprobare inițială a unei substanțe active sau un regulament de reînnoire a aprobării unei substanțe active precum Regulamentul de punere în aplicare 2017/2324.

- 32 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se concluzioneze că reclamanta și-a menținut interesul de a exercita acțiunea în anularea deciziei atacate, fără a fi necesar să se examineze celelalte argumente invocate de reclamantă în această privință.

Cu privire la admisibilitate

- 33 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamanta solicită Tribunalului să oblige Comisia să se pronunțe pe fondul cererii sale de reexaminare internă. Prin acest capăt de cerere, reclamanta solicită, așadar, în esență Tribunalului să adreseze o somație Comisiei. Or, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul unei acțiuni în anulare, competența instanței Uniunii este limitată la controlul legalității actului atacat și Tribunalul nu poate, în exercitarea competențelor sale, să adreseze somații instituțiilor Uniunii. Revine astfel instituției vizate să adopte, în temeiul articolului 266 TFUE, măsurile pe care le presupune executarea unei hotărâri de anulare (a se vedea în acest sens Ordonanța din 12 martie 2014, PAN Europe/Comisia, T-192/12, nepublicată, EU:T:2014:152, punctul 15 și jurisprudența citată).

- 34 Rezultă că al doilea capăt de cerere este vădit inadmisibil.

- 35 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentele pe care reclamanta le-a dezvoltat în replica în care, deși recunoaște că, potrivit jurisprudenței actuale a instanțelor Uniunii, al doilea capăt de cerere al său nu este admisibil, ea a arătat totuși că aceasta ar avea drept consecință faptul că exercitarea efectivă a drepturilor sale la o reexaminare internă și la protecție jurisdicțională efectivă ar risca să fie întârziată în mod inacceptabil și, în final, să devină imposibilă. Potrivit reclamantei, ar fi indicat, așadar, în interesul unei aplicări eficiente a Regulamentului nr. 1367/2006 și pentru ca drepturile sale să fie asigurate, ca examinarea pe fond a obiectiilor sale împotriva Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056 să devină obiectul prezentei proceduri în fața Tribunalului. Or, acest argument nu poate decât să fie respins. Astfel, dând solicitantului dreptul de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene, articolul 12 din Regulamentul nr. 1367/2006 nu vizează decât decizia pe care Comisia a adoptat-o ca răspuns la cererea de reexaminare internă. Contrar celor arătate de reclamantă, Hotărârea din 15 decembrie 2016, TestBioTech și alții/Comisia (T-177/13, nepublicată, EU:T:2016:736), invocată de ea în această privință, confirmă că, deși este inerent unei cereri de reexaminare internă a unui act administrativ ca solicitantul să conteste legalitatea sau temeinicia actului vizat, aceasta nu înseamnă că reclamantul este abilitat să invoce, în cadrul acțiunii sale în anulare îndreptate împotriva refuzului de reexaminare, argumente care să conteste în mod direct legalitatea sau temeinicia actului vizat (Hotărârea din 15 decembrie 2016, TestBioTech și alții/Comisia, T-177/13, nepublicată, EU:T:2016:736, punctul 56).

- 36 În replică, reclamanta a arătat că urmărea să solicite Tribunalului să dispună măsuri provizorii, ceea ce ar corespunde celui de al doilea capăt de cerere, în temeiul articolului 279 TFUE. În această privință, este suficient să se constate că nicio cerere nu a fost adresată Tribunalului în acest sens.

Cu privire la cererea de măsuri de organizare a procedurii

- 37 În replică, reclamanta a solicitat Tribunalului să invite Comisia, în cadrul unei măsuri de organizare a procedurii luate în temeiul articolului 89 alineatul (2) litera (b) și alineatul (3) litera (b) din Regulamentul de procedură, să adopte o decizie pe fond cu privire la cererea sa de reexaminare internă sau cel puțin să se pronunțe cu privire la acest aspect.

- 38 Această cerere nu poate fi decât respinsă ca inadmisibilă.
- 39 Astfel, după cum Comisia a arătat în mod întemeiat, reclamanta nu poate eluda, prin intermediul unei măsuri de organizare a procedurii, principiul de drept potrivit căruia instanțele Uniunii nu pot adresa somații instituțiilor Uniunii.

Cu privire la fond

- 40 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă un motiv unic, întemeiat pe încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament și a Convenției privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu, semnată la Aarhus la 25 iunie 1998 (denumită în continuare „Convenția de la Aarhus”).
- 41 Motivul unic al cererii introductive cuprinde în esență două aspecte, dintre care primul este întemeiat pe încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament, iar al doilea pe încălcarea Convenției de la Aarhus.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament

- 42 Reclamanta arată că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 constituie o măsură cu caracter individual, în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006, care poate face, așadar, obiectul unei cereri de reexaminare internă potrivit articolului 10 alineatul (1) din regulamentul menționat.
- 43 Reclamanta amintește în această privință că este necesar să se distingă măsurile cu caracter individual de cele cu aplicabilitate generală, acestea din urmă fiind măsuri care se aplică unor situații determinate obiectiv și care comportă efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract.
- 44 Reclamanta arată că extinderea duratei aprobării unei substanțe active în aplicarea articolului 17 din Regulamentul nr. 1107/2009 se înscrie în cadrul unei proceduri de aprobare, în cursul căreia este adoptată o decizie cu privire la cererea de reînnoire a aprobării substanței în cauză. Această extindere a duratei aprobării ar produce un efect juridic în privința solicitantului, care ar fi astfel autorizat să continue comercializarea substanței în cauză. Potrivit reclamantei, faptul că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 a fost adoptat în cadrul unei proceduri de aprobare privind o cerere individuală pledează, din prisma jurisprudenței, în favoarea concluziei potrivit căreia regulamentul de punere în aplicare menționat are caracterul unei măsuri cu caracter individual.
- 45 Potrivit reclamantei, aceste caracteristici disting aprobarea unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 de un regulament de stabilire a limitelor maxime ale reziduurilor anumitor produse în temeiul Regulamentului (CE) nr. 396/2005 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 februarie 2005 privind conținuturile maxime aplicabile reziduurilor de pesticide din sau de pe produse alimentare și hrana de origine vegetală și animală pentru animale și de modificare a Directivei 91/414 (JO 2005, L 70, p. 1, Ediție specială, 03/vol. 63, p. 55). Stabilirea unor asemenea niveluri maxime s-ar adresa oricărei persoane care introduce astfel de produse pe piață sau le prelucrează. În schimb, extinderea duratei aprobării unei substanțe active în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1107/2009 s-ar adresa doar solicitantului și titularului actual al aprobării.

- 46 Reclamanta recunoaște că aprobarea unei substanțe active are de asemenea efecte favorabile pentru fabricanții potențiali ai produselor fitosanitare vizate și pentru alți operatori. Potrivit acesteia, aici ar fi vorba însă despre o situație tipică în materie de autorizare a introducerii pe piață a unui produs care este acordată unei întreprinderi, însă care profită în mod indirect altor utilizatori ai produsului, care îl pot utiliza în scopurile pentru care este autorizat. Faptul că aprobarea unui produs, care se adresează unui titular al aprobării determinat, profită ulterior unui mare număr de operatori economici nu ar afecta însă cu nimic faptul că aprobarea însăși constituie o măsură cu caracter individual.
- 47 Reclamanta arată de asemenea că alte efecte favorabile ale aprobării, în special în ceea ce privește introducerea pe piață și utilizarea de produse fitosanitare care conțin această substanță activă, nu rezultă din aprobarea substanței active, ci din dispozițiile care reglementează materia, în special din Regulamentul nr. 1107/2009.
- 48 Potrivit reclamantei, aprobarea unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 ar fi comparabilă cu autorizarea introducerii pe piață de organisme modificate genetic în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1829/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 septembrie 2003 privind produsele alimentare și furajele modificate genetic (JO 2003, L 268, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 41, p. 3), modificat ultima dată de Regulamentul (CE) nr. 298/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008 (JO 2008, L 97, p. 64), care constituie o măsură cu caracter individual în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006.
- 49 În replică, reclamanta arată că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 constituie doar o decizie intermediară emisă în cursul procedurii de reinnoire, care urmărește să asigure drepturile individuale ale solicitantului reinnoirii. Potrivit chiar textului articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, ar fi vorba despre o decizie adoptată cu privire la un caz individual, care ar fi destinată să producă efect în privința solicitantului și s-ar referi la examinarea cererii sale de reinnoire.
- 50 Reclamanta susține, în plus, că aprobarea unei substanțe active nu constituie o reglementare abstractă și generală, dat fiind că nu enunță cerințe pe care substanța în cauză trebuie să le îndeplinească, însă autorizează această substanță. Ar fi vorba, dimpotrivă, despre un act de punere în aplicare tipic, și anume un caz de aplicare într-o situație concretă a cerințelor enunțate la articolul 4 și următoarele din Regulamentul nr. 1107/2009.
- 51 În sfârșit, reclamanta arată că aprobarea substanței active este o etapă prealabilă și o componentă a autorizării produsului fitosanitar. Nu ar exista, în plus, niciun motiv să se considere că, în timp ce autorizarea unui produs fitosanitar ar fi un act administrativ, aprobarea substanței active conținute în această autorizație ar constitui, în ceea ce o privește, o măsură cu aplicabilitate generală. Legiuitorul Uniunii ar fi subdivizat, în Regulamentul nr. 1107/2009, procedura de autorizare în mai multe etape doar din cauza repartizării competențelor, datorată unor considerații de fond, între Uniune și statele membre.
- 52 Comisia respinge aceste argumente.
- 53 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că din articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din regulamentul menționat reiese că orice organizație nonguvernamentală care îndeplinește criteriile stabilite la articolul 11 din același regulament este îndreptățită să introducă o cerere de reexaminare internă la instituția sau la organismul Uniunii care adoptă un act administrativ în temeiul dreptului mediului. Comisia nu contestă că reclamanta este o organizație neguvernamentală care îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 11 din Regulamentul nr. 1367/2006. Ea nu contestă nici că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056, care era vizat de cererea de reexaminare internă a reclamantei, constituie un act adoptat în temeiul dreptului mediului.

- 54 În schimb, cele două părți se opun în ceea ce privește aspectul dacă Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 trebuie considerat un act administrativ în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006. În conformitate cu această dispoziție, un act administrativ este o măsură cu caracter individual. Este necesar, așadar, să se examineze dacă Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 are caracter individual sau dacă este vorba despre o măsură cu aplicabilitate generală.
- 55 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, în vederea determinării domeniului de aplicare al unui act, instanța Uniunii nu trebuie să se limiteze la aprecierea denumirii oficiale a actului, ci trebuie să țină seama, în primul rând, de obiectul și de conținutul acestuia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 decembrie 1962, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes și alții/Consiliul, 16/62 și 17/62, EU:C:1962:47, p. 901 și 918). O măsură este considerată de aplicabilitate generală în cazul în care se aplică unor situații determinate obiectiv și dacă presupune efecte juridice față de categorii de persoane vizate în mod general și abstract (Hotărârea din 21 noiembrie 1989, Usines coopératives de déshydratation du Vexin și alții/Comisia, C-244/88, EU:C:1989:588, punctul 13, și Hotărârea din 15 ianuarie 2002, Libéros/Comisia, C-171/00 P, EU:C:2002:17, punctul 28).
- 56 În speță, trebuie amintit că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 a fost adoptat în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009. Din această dispoziție reiese că măsura pe care o prevede este adoptată în cadrul unei proceduri privind reînnoirea aprobării unei substanțe active. Potrivit articolului 15 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009, cererea de reînnoire se depune de către producătorul substanței active în cauză. De asemenea, este necesar să se arate că, potrivit articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, o măsură care dispune amânarea datei de expirare a aprobării „pentru respectivul solicitant” este adoptată în cazul în care, din motive independente „de voința solicitantului”, este probabil ca aprobarea să expire înainte de a se lua o decizie cu privire la reînnoirea ei. Reiese, așadar, din chiar textul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 că măsura prevăzută la această dispoziție urmărește să protejeze interesele solicitantului reînnoirii aprobării substanței active, ceea ce Comisia a admis de altfel în duplică. Faptul că o asemenea măsură este adoptată fără a fi necesar ca solicitantul reînnoirii să depună o cerere în acest sens nu afectează această concluzie.
- 57 Este totuși necesar să se precizeze că obiectul și conținutul măsurii prevăzute la articolul 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 nu se limitează să confere solicitantului reînnoirii aprobării substanței active protecție împotriva riscului ca procedura de reînnoire în cauză să fie întârziată din motive independente de voința solicitantului respectiv.
- 58 Astfel, un regulament de punere în aplicare adoptat în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 prelungește aprobarea substanței active în cauză pentru o anumită perioadă. Această măsură are, așadar, aceleași consecințe ca un regulament de punere în aplicare de aprobare inițială a unei asemenea substanțe în temeiul articolului 13 alineatul (2) din regulamentul menționat sau ca un regulament de reînnoire a aprobării în temeiul articolului 20 din acest regulament.
- 59 În această privință, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1107/2009 distinge între, pe de o parte, procedurile de aprobare și de reînnoire a aprobării unei substanțe active, care fac obiectul dispozițiilor ce figurează în capitolul II (articolele 4-27), și, pe de altă parte, procedura de autorizare a produselor fitosanitare ce conțin o substanță activă, care este reglementată de dispozițiile care figurează în capitolul III (articolele 28-57). Din cuprinsul articolului 28 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1107/2009 reiese că, în principiu, un produs fitosanitar nu se introduce pe piață și nu se utilizează fără să fi fost autorizat în statul membru în cauză, în conformitate cu Regulamentul nr. 1107/2009. Reiese de asemenea din articolul 29 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1107/2009 că produsele fitosanitare se autorizează numai dacă substanța activă pe care o conțin a fost aprobată.

- 60 În consecință, aprobarea unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 nu produce efecte juridice doar în privința persoanei care a solicitat această aprobare, ci și în privința oricărui operator ale cărui activități impun această aprobare, în special producători de produse fitosanitare care conțin această substanță, și în privința oricărei autorități publice competente, în special autoritățile publice ale statelor membre care au sarcina autorizării acestor produse, ceea ce de altfel reclamanta a recunoscut în replică.
- 61 Astfel, pe de o parte, în ceea ce privește producătorii de produse fitosanitare, aceștia pot solicita, în urma aprobării substanței active, pe lângă autoritățile naționale competente, autorizarea unui produs fitosanitar care conține substanța activă respectivă, fără a fi necesar ca aceștia să fi participat la procedura de aprobare a acestei substanțe active.
- 62 Pe de altă parte, în ceea ce privește autoritățile competente ale statelor membre, Tribunalul a constatat deja că aprobarea unei substanțe active are drept consecință juridică faptul că se oferă statelor membre posibilitatea, sub rezerva unei serii de condiții suplimentare, enunțate la articolul 29 din Regulamentul nr. 1107/2009, de a autoriza introducerea pe piață a produselor fitosanitare care conțin sulfoxaflor în cazul în care se formulează o cerere în acest sens (Ordonanța din 28 septembrie 2016, PAN Europe și alții/Comisia, T-600/15, EU:T:2016:601, punctul 25).
- 63 În consecință, este necesar să se concluzioneze că Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 are o aplicabilitate generală, întrucât se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unor categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract [a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 25 octombrie 2011, Microban International și Microban (Europe)/Comisia, T-262/10, EU:T:2011:623, punctul 23].
- 64 Desigur, un regulament de punere în aplicare privind aprobarea, prelungirea perioadei de aprobare sau reînnoirea aprobării unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 nu prevede condițiile pe care utilizarea acestei substanțe ar trebui să le îndeplinească și se distinge, așadar, de un regulament care stabilește limitele maxime ale reziduurilor pentru anumite produse, în temeiul Regulamentului nr. 396/2005, după cum reclamanta a observat în mod întemeiat. Totuși, această diferență nu are impact asupra caracterului de aplicabilitate generală al Regulamentului de punere în aplicare 2016/1056.
- 65 Rezultă că un regulament de punere în aplicare privind prelungirea aprobării unei substanțe active, în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1107/2009, precum Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 în discuție în prezenta cauză trebuie considerat o măsură cu aplicabilitate generală și, în consecință, nu constituie un act administrativ în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) și al articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006.
- 66 Această concluzie nu este repusă în discuție de celelalte argumente ale reclamantei.
- 67 În primul rând, astfel cum s-a amintit la punctul 55 de mai sus, pentru a determina domeniul de aplicare al unui act, nu este suficientă limitarea la aprecierea denumirii oficiale, ci este necesar, cu prioritate, să se țină seama de obiectul și de conținutul său. În consecință, faptul că articolul 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 face referire la o „decizie” care amână data de expirare a perioadei de aprobare nu permite repunerea în discuție a faptului că actul astfel desemnat constituie, în raport cu obiectul și cu conținutul său, un act cu aplicabilitate generală, iar nu un act cu caracter individual.
- 68 În plus, reiese cu claritate din modul de formulare a articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 și din contextul său că termenul „decizie” este utilizat aici în sensul larg de act care produce efecte juridice, incluzând acte precum Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056.

- 69 În al doilea rând, contrar celor arătate de reclamantă, măsura adoptată pentru prelungirea perioadei de aprobare a unei substanțe active, în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009, nu se adresează doar solicitantului și titularului actual al aprobării. Astfel, Regulamentul de punere în aplicare 2016/1056 nu indică vreun destinatar, ci se limitează să prevadă, la articolul 2, că este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre, ceea ce reclamanta a recunoscut în replică. Argumentul reclamantei potrivit căruia nu este nevoie de un destinatar pentru aprobarea unei substanțe active, pentru că nu este necesară nicio autorizare a introducerii pe piață în ceea ce privește substanțele active, nu este de natură să repună în discuție faptul că această aprobare nu se adresează unuia sau mai multor destinatari vizați individual, ci unor categorii de destinatari avute în vedere în mod general și abstract, precum în special producătorii de produse fitosanitare care conțin această substanță și autoritățile naționale competente.
- 70 În al treilea rând, dat fiind că Regulamentul nr. 1107/2009 distinge clar între, pe de o parte, procedurile de aprobare, de prelungire a perioadei de aprobare și de reînnoire a aprobării unei substanțe active și, pe de altă parte, procedura de autorizare a produselor fitosanitare care conțin o asemenea substanță activă (a se vedea punctul 59 de mai sus), aprobarea substanței active nu poate fi considerată, contrar celor arătate de reclamantă, o componentă a autorizării produsului fitosanitar.
- 71 În al patrulea rând, chiar dacă distincția, efectuată de Regulamentul nr. 1107/2009, între procedurile prevăzute la punctul 70 de mai sus ar fi, astfel cum pretinde reclamanta, doar rezultatul repartizării competențelor, datorată unor considerații de fond, între Uniune și statele membre, totuși măsurile privind aprobarea, prelungirea aprobării sau reînnoirea aprobării unor substanțe active, adoptate în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009, ar avea o aplicabilitate generală.
- 72 În al cincilea rând, contrar celor arătate de reclamantă, în speță nu este vorba despre o situație tipică în materia autorizării introducerii pe piață a unui produs acordată unei întreprinderi, care profită în mod indirect altor utilizatori ai produsului, care îl pot utiliza în scopurile pentru care a fost autorizat. Astfel, după cum s-a explicat deja la punctul 59 de mai sus, aprobarea unei substanțe active nu înseamnă că un produs fitosanitar care conține această substanță poate fi introdus pe piață ca urmare a acestui simplu fapt.
- 73 În al șaselea rând, efectele aprobării unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 nu sunt comparabile cu cele ale unei autorizații de introducere pe piață a unor organisme modificate genetic în temeiul Regulamentului nr. 1829/2003. Astfel, o asemenea autorizare permite, conform articolului 4 alineatul (2) și articolului 16 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1829/2003, ca produsul în discuție să fie introdus pe piață, în timp ce aprobarea unei substanțe active în temeiul Regulamentului nr. 1107/2009 nu determină autorizarea produselor fitosanitare care cuprind această substanță, autorizarea respectivă făcând obiectul unei proceduri distincte.
- 74 În al șaptelea rând, argumentul reclamantei potrivit căruia efectele aprobării unei substanțe active în privința altor persoane decât solicitantul aprobării respective ar rezulta din dispozițiile Regulamentului nr. 1107/2009, iar nu din aprobarea substanței active ca atare, se întemeiază pe o interpretare eronată a conținutului acestei aprobări. Astfel, aprobarea unei substanțe active sau prelungirea aprobării sau reînnoirea unei asemenea aprobări este cea care produce efecte în special în privința producătorilor de produse fitosanitare și a statelor membre. Faptul că aceste efecte sunt prevăzute de Regulamentul nr. 1107/2009 nu afectează această concluzie.
- 75 În al optulea rând, simplul fapt că o măsură adoptată în temeiul articolului 17 primul paragraf din Regulamentul nr. 1107/2009 intervine în procedura de reînnoire a aprobării unei substanțe active, care este marcată de participarea solicitantului reînnoirii, nu înseamnă că ea ar trebui considerată măsură cu caracter individual.

76 În sfârșit, contrar celor arătate în această privință de reclamantă, faptul că aprobarea unei substanțe active poate fi subordonată, potrivit articolului 6 din Regulamentul nr. 1107/2009, unor condiții și restricții nu dovedește că este vorba despre o măsură cu caracter individual, în raport cu efectele juridice produse de această aprobare în privința altor persoane decât solicitantul. Articolul 4 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1107/2009, pe care reclamanta îl invocă de asemenea în acest context, se limitează să prevadă că se consideră că cerințele prevăzute la alineatele (1), (2) și (3) ale articolului menționat și pe care trebuie să le îndeplinească o substanță activă pentru a fi aprobată sunt respectate atunci când conformitatea este constatată în cazul uneia sau al mai multor utilizări reprezentative ale cel puțin unui produs fitosanitar conținând respectiva substanță. Dispoziția menționată este, așadar, lipsită de relevanță în ceea ce privește aspectul dacă o măsură privind aprobarea unei substanțe active are aplicabilitate generală sau individuală.

77 Având în vedere cele ce precedă, primul aspect al motivului unic trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, întemeiat pe încălcarea Convenției de la Aarhus

78 În această privință, reclamanta susține că o accepțiune largă a actelor care pot face obiectul unei reexaminări în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 se impune de asemenea din prisma dreptului internațional public. Convenția de la Aarhus, care leagă Uniunea în mod direct, nu ar prevedea că ar fi vizate doar deciziile cu caracter individual. Astfel, din cuprinsul articolului 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus ar reieși că, fără a aduce atingere căilor de atac prevăzute la alineatele (1) și (2) ale acestui articol, fiecare parte se asigură că, în cazul în care îndeplinesc criteriile prevăzute de legislația internă proprie, în cazul în care acestea există, membrii publicului au acces la proceduri administrative sau judiciare pentru a contesta acțiuni și omiteri ale persoanelor fizice și ale autorităților publice care contravin dispozițiilor legislației interne proprii privind mediul. Or, Regulamentul nr. 1367/2006 ar avea ca obiect tocmai punerea în aplicare a Convenției de la Aarhus. Procedura de reexaminare internă ar trebui, în consecință, să se aplice tuturor măsurilor în sensul Convenției de la Aarhus. Abordarea divergentă a instanțelor Uniunii nu poate fi menținută în raport cu proiectul de concluzii și de recomandări al Comitetului de control al respectării dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind respectarea acesteia de către Uniune stabilită în cadrul celei de a 53-a reuniuni a acestui comitet, între 21 și 24 iunie 2016 (denumite în continuare „recomandările Comitetului de control al respectării Convenției de la Aarhus”).

79 În orice caz, potrivit reclamantei, lipsa unui efect direct al articolului 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus nu ar afecta cu nimic faptul că articolul 10 alineatul (1) și articolul 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006 trebuie să primească o interpretare conformă cu articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus. În consecință, articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 nu ar putea fi interpretat într-un mod atât de strict, în ceea ce privește interpretarea noțiunii „măsură cu caracter individual”, astfel încât aceasta s-ar opune posibilității de a contesta actele care intră sub incidența dreptului mediului, precum măsurile privind prelungirea perioadei de aprobare a unei substanțe active, adoptate în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1107/2009.

80 Comisia contestă aceste argumente.

81 Reiese în esență din argumentele reclamantei că aceasta dorește să arate că o cerere de reexaminare internă, în sensul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006, ar trebui să fie de asemenea posibilă, în temeiul articolului 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus, atunci când actul în cauză nu constituie o măsură cu caracter individual, ci un act cu aplicabilitate generală.

- 82 Trebuie amintit că, potrivit articolului 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus, fiecare parte se asigură că, în cazul în care îndeplinesc criteriile prevăzute de legislația internă proprie, în cazul în care acestea există, membrii publicului au acces la proceduri administrative sau judiciare pentru a contesta acțiuni și omiteri ale persoanelor fizice și ale autorităților publice care contravin dispozițiilor legislației interne proprii privind mediul.
- 83 Pe de altă parte, trebuie amintit de asemenea că, potrivit considerentului (4) al Regulamentului nr. 1367/2006, acesta din urmă a fost adoptat în vederea aplicării cerințelor Convenției de la Aarhus instituțiilor și organismelor Uniunii. În special, din considerentele (18) și (19) ale aceluiași regulament rezultă că introducerea unei proceduri de reexaminare internă urmărește să permită o punere în aplicare eficace a articolului 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus. Pe de altă parte, astfel cum s-a arătat deja, potrivit articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006 coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament, organizațiile nonguvernamentale nu pot introduce o cerere care să vizeze o asemenea reexaminare decât în ceea ce privește actele cu caracter individual.
- 84 Or, articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus nu precizează că posibilitatea pe care o prevede privind accesul la proceduri administrative nu vizează decât cazurile în care actele în discuție au caracter individual.
- 85 Cu toate acestea, din jurisprudență reiese că articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus nu este direct aplicabil în ordinea juridică a Uniunii și nici nu poate fi invocat drept criteriu de legalitate a actelor Uniunii. Reiese, de asemenea, din această jurisprudență că din articolul 9 alineatul (3) din Convenția de la Aarhus rezultă că părțile contractante la aceasta dispun de o amplă marjă de apreciere în ceea ce privește definirea modalităților de punere în aplicare a „procedurilor administrative sau judiciare” vizate de această dispoziție (Hotărârea din 13 ianuarie 2015, Consiliul și Comisia/Stichting Natuur en Milieu și Pesticide Action Network Europe, C-404/12 P și C-405/12 P, EU:C:2015:5, punctele 47-53).
- 86 Argumentul reclamantei potrivit căruia această jurisprudență nu poate fi menținută în raport cu recomandările Comitetului de control al respectării Convenției de la Aarhus nu poate decât să fie respins. În orice caz, presupunând că aceste recomandări sunt constrângătoare în privința părților contractante la Convenția de la Aarhus, este vorba aici, astfel cum Comisia a observat în mod întemeiat, despre un simplu proiect care, după cum reclamanta a recunoscut în replică, nu a fost adoptat de comitetul respectiv decât la 17 martie 2017, adică după data adoptării deciziei atacate. Nu este necesar, așadar, să se răspundă la întrebarea dacă, astfel cum arată Comisia, făcând referire la Ghidul de aplicare a Convenției de la Aarhus, recomandările Comitetului de control al respectării Convenției de la Aarhus trebuiau adoptate de Reuniunea părților, prevăzută la articolul 10 din Convenția de la Aarhus, sau dacă acest fapt nu era necesar, astfel cum arată reclamanta.
- 87 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia ar fi necesar să se procedeze la o interpretare conformă cu dreptul internațional a articolului 10 alineatul (1) și a articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul nr. 1367/2006, ceea ce ar trebui să aibă drept consecință faptul că acte precum măsurile privind prelungirea perioadei de aprobare a unei substanțe active, adoptate în temeiul articolului 17 din Regulamentul nr. 1107/2009, ar trebui considerate ca intrând în domeniul de aplicare al acestor dispoziții, trebuie amintit că o interpretare conformă cu dreptul internațional a unei dispoziții din dreptul derivat al Uniunii nu este posibilă decât dacă dispoziția menționată permite o asemenea interpretare și nu poate servi drept temei pentru o interpretare *contra legem* a acestei dispoziții. Or, dat fiind că, în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006, doar „act[ele] administrativ[e]”, care sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament ca fiind „măsur[i] cu caracter individual”, pot face obiectul unei cereri de reexaminare internă, nu este posibil să se interpreteze aceste dispoziții în sensul că actele administrative vizate de aceste dispoziții ar

îngloba actele cu aplicabilitate generală, dat fiind că o asemenea interpretare ar fi *contra legem* (a se vedea în acest sens Ordonanța din 17 iulie 2015, EEB/Comisia, T-565/14, nepublicată, EU:T:2015:559, punctele 31-33).

- 88 Având în vedere cele ce precedă, al doilea aspect al motivului unic și, în consecință, acțiunea în integralitate trebuie să fie respinse.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 89 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune să fie obligată să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Mellifera e.V., Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung la plata propriilor cheltuieli de judecată, precum și a celor efectuate de Comisia Europeană.

Gratsias

Dittrich

Xuereb

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 septembrie 2018.

Semnături